

РЕШЕНИЕ

№ 4419

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3333** по описа за **2023** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ срещу Решение № 526 от 31.01.2023 г., постановено по АНД № 20221110212085 на 12-ти състав на СРС. С последното съдът е отменил Наказателно постановление N BG19022022/4000/P8-124 от 08.08.2022г. , издадено от началник отдел“КП“ в НТУ към А., с което на К. И. М. с ЕГН [ЕГН] е наложена на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, глоба в размер на 1800 лева.

В касационната жалба се излага становище, че постановеното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че неправилно съдът е приел нарушението за недоказано от субективна страна. Претендира отмяна на съдебния акт и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не изпраща представител .

Ответникът, редовно уведомен, не изпраща представителя. Представя отговор, в който оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Софийска градска прокуратура, чрез представителя си моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна. Съображенията за това са следните:

Софийски районен съд, въз основа на събраните писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че На 19.02.2022 г. инспектор в отдел "Пътни такси и разрешителен режим" ТД "Д." извършил проверка на ГКПП- Р.-Д. мост на жалбоподателя К. М., който управлявал влекач с рег. [рег.номер на МПС] , марка "Скания 124 420", с общата техническа допустима максимална маса на пътния състав над 3, 5 тона(над 12 тона).

При проверката , контролният орган установил, че влекачът попада в категорията на ППС, за които е дължима такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Констатирано било, че посоченото превозно средство на 18.02.2022, в 08:13:51 часа на път № А-2, Горни Б., отсечка б+804 е засечено с контролно устройство с идентификатор №20141 и че за същото няма заплатена Т.-такса. За нарушението бил генериран доказателствен запис в системата по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП. При така установените факти, на водача би съставен АУАН за нарушение по чл.179 ал.3а от ЗДвП.

На база така оставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление .

От правна страна, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, но при съставянето им са допуснати съществени процесуални нарушения. Макар да сочи нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, съдът практически излага съображения не за дефицит в минимално необходимото съдържание на АУАН и НП, а за недоказаност на нарушението от субективна страна.

За да отмени процесното постановление, съдът е приел, че нарушението е безспорно установено от обективна страна. В тази насока е изложил убедителни съображения, които се споделят изцяло от настоящата инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

Съдът е счел обаче, за недоказано в хода на административнонаказателното производство, че лицето –водач на автомобила към момента на проверката – 19.02.2022г. е бил такъв и на предходния ден – 18.02.2022г., посочен за дата на извършване на нарушението.

Настоящата инстанция споделя тези изводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 106, ал. 3 от ЗП: "Т. таксата се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3, 5 тона, извън тези по чл. 10а, ал. 9, като заплащането и дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки." С разпоредбата чл. 179, ал. 3а от ЗДП е предвидено, че " Водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 106, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв."

Нито в хода на извършената проверка, нито в хода на съдебното следствие са представени доказателства, установяващи лицето, което на твърдяната дата 18.02.2022г.. в посочения час и участък е управлявал тежкотоварния автомобил по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, т. е без заплатена пътна такса.

Правилно съдът е приел, че задължение на административнонаказващият орган е да установи самоличността на нарушителя и формата на неговата вина. Безспорно е, че жалбоподателят на дата 19.02.2022 г. е управлявал процесното МПС, но когато нарушението е отчетено с електронна система, проверка за това кой е бил водач на превозното средство не е извършена и не са ангажирани доказателства на процесната дата -18.02.2022г., същият да е управлявал товарния автомобил. Доколкото в АУАН и НП не е отразена посоката на движение, не би могло логически да се приеме, че единият ден превозното средство е влизало на територията на страната, а на другия я е напускало и е било управлявано от един и същи водач. Отделно от това, вменяване на административнонаказателна отговорност въз основа на предположение, е недопустимо.

Като е достигнал до същия правен извод и е отменил процесното наказателно постановление, поради недоказаност на нарушението от субективна страна, съдът е постановил решение в съответствие със закона. Ето защо, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, в полза на ответника по касация, съобразно заявеното искане и представените доказателства, следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско

възнаграждение в размер на 700 лева.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 526 от 31.01.2023 г., постановено по АНД № 20221110212085 на 12-ти състав по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „К. И. М. с ЕГН [ЕГН] сумата от 700/седемстотин/ лева- съдебни разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.